

fastholdt dets Karakter som ikke præjudicerende dette Things Stilling ligeoverfor Lønningslovenes Revision. Jeg accepterer dette (Hør!), ikke blot for Regjeringens Bedkommende; men, mine Herrer, dersom dette Thing maatte følge Udvalget, er det ogsaa nødvendigt, at det ærede Thing er sig bevidst, at ogsaa dette har erklæret sig villigt til at fastholde Forslaget og derved har skabt en Situation, som man ikke siden kan eller vil vige bort fra (Hør!). Jeg siger ikke blot dette for den her foreliggende Sags Bedkommende, men jeg siger det overfor de øvrige principielle Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke der er stillet Forslag af Regjeringen, at jeg betragter det ærede Things Tilslutning til disse paa samme Maade, som jeg nu har erklæret at ville betragte den med Hensyn til Lønningsspørgsmaalet (Hør!). Jeg tror, at dette er en saa klar, tydelig og bestemt Udtalelse, som De ville kunne forlange, og jeg haaber derved at have udtalt Regjeringens Uskuelse om den Situation, som er fremkommen, paa en saadan Maade, at der derved vil være sat en Stopper for al den løse Tale, som har udbredt sig i Befolkningen, og som vel at mærke ikke har undgaaet at komme for Regjeringens Øren.

Andra: Da jeg for ikke saa mange Dage siden ved Finantslovens første Behandling her i Thinget kom til at berøre det foreliggende Spørgsmaal, kunde jeg udtale den Glæde, jeg sølte ved med Hensyn til dette Spørgsmaal at befinde mig i den fuldstændigste Overensstemmelse med Regjeringen. Desværre maa jeg nu erkende, at denne Glæde har været meget kortvarig. Ved den Skrivelse, hvormed den ærede Conseilspresident har overleveret dette Forslag til Udvalget, er det nærmere forklæret, hvorlunde Regjeringen har troet det rigtig at indtage en meget forandret Stilling. Jeg kan jo naturligvis kun i høj Grad beklage dette, blandt andet ogsaa af den Grund, at jeg saaledes kommer til at staa i en vis Opposition mod Regjeringen, som jeg havde troet at skulle være fuldkommen fri for. Smidlertid, hvor fristende det end kunde være at underkaste det Spørgsmaal en Undersøgelse, hvorvidt en saadan Forandring i Stillingen i og for sig maatte kunne anses for rigtig eller hensigtsmæssig under de nærværende Forhold overfor Landsthinget og overfor Regjeringen, saa skal jeg aldeles ikke inblade mig herpaa; jeg tror, at der er en stærk Opfordring til, at man fra alle Sider søger saavidt gjørligt at støtte den høitærede Regjering i den Beslutning, som vi nu have hørt fra den ærede Conseilspresidents

Side, og jeg skal derfor ikke med et Ord komme ind paa nogen Betragtning over Forandringen i og for sig —; derimod vil jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger om selve Forslaget. Jeg maa da sige, at, forudsat man nu gaar til at benytte Finantsloven til at give et saadant Lønnings-tillæg, forekommer det mig, at det vilde have været det Simpleste, Naturligste og ogsaa i og for sig Hensigtsmæssigste, at man da ganske ligefrem paa Finantsloven havde optaget de Regler, som man ønskede at følge. Regjeringen har derimod henvist til en for lang Tid siden udgiven Lov af 19de Februar 1861 og har troet, at der var væsentlige Fordelle ved at give Reglen under denne noget indirekte Form. Der siges saaledes i den af mig alt citerede Skrivelse fra Conseilspresidenten, at man tror, „at de væsentligste konstitutionelle Grindringer imod saadanne Bevillingers Optagelse paa Finantsloven fjernes ad denne Vej, idet det da blev uundværdigt paa Finantsloven at optage de nærmere Regler for Tillæggets Fordeling, der som et Stykke Lønningslov ikke hører hjemme paa samme.“ Det tror jeg er en stor Misforstaaelse. Jeg antager, at, naar Mange have været meget bestemt af den Mening, at man ikke maatte optage en saadan Sag paa Finantsloven, have de mest støttet sig paa to Grunde. For det Første paa den, at det overhovedet ikke paa Finantsloven var Leilighed til at underkaste en Materie, der efter sin Natur maatte antages at være henvist til at være Gjenstand for en særlig Lov, den omhyggelige Drøftelse og Overveelse, som en saadan særlig Lov maatte fordrø, saa at man let stod færdig for, at en saadan Sag blev saa at sige affæiet, naar den kom ind paa Finantsloven, og allermest, naar den kom ind under Form af et Endringsforslag ved en 2den Behandling af Finantsloven. Den anden Grund er den, at man ikke ansaa det for hensigtsmæssigt, at det Tryk, der hviler paa en endelig Vedtagelse af Finantsloven, kom til at udbrede sig over en saadan Gjenstand, som ikke havde naturlig med Finantsloven at gjøre. Nu skal jeg oprigtig sige, at den sidste Grund ikke for mig er væsentlig, i alt Fald ikke den væsentligste, thi jeg tror, at det omhandlede Tryk er et tværgaet Sverd; det er et farligt Vaaben, og det er urigtigt, naar man anser det for et Vaaben, der fortrinsvis kan bruges mod Landsthinget, det er et Vaaben, som kan faare til begge Sider, og hvor Saaret skal tilføres, kommer an paa, hvem der fører Vaabenet bedst. Vil man endelig have, at en saadan Lov skal afgjøres paa Finantsloven, nu vel, saa behøver Landsthinget